

HOMILIE 12 JANUARI 2020: DOOP VAN DE HEER

Wanneer anno 2020 een kindje gedoopt wordt in onze kerk, dan breekt nadien een spontaan applaus los. Dat is mooi, het is een bevestiging voor jonge ouders die hun kindje onder Gods bescherming willen plaatsen.

Dopen... Het is een eeuwenoud ritueel. Ook de Joodse gemeenschap in Jezus' tijd kende een doopsel: het was een manier om heidenen toegang te geven tot het Jodendom en op die manier een nieuw leven te beginnen.

Johannes staat dus helemaal in de lijn van zijn Joodse traditie wanneer hij gaat dopen in de Jordaan. Toch doet hij iets radicaal anders: hij doopt geen heidenen, maar Joden. Een doopsel als teken van bekering, van om-keren, terug naar God toe. Een doopsel tot nieuw leven. Het volk was de weg kwijt, het zat op een dood spoor.

En dan komt Jezus tot bij Johannes. Bekijken we dat even wat meer in detail. Johannes doopt in de Jordaan: een rivier - soms meer een beek - in wat toen Palestine heette. Op een aantal plaatsen was de Jordaan doorwaadbaar. Een van die plaatsen was een oversteekplaats van oude karavaanroutes doorheen het Midden-Oosten. Het was er dus vaak druk, met veel volk. Het was ook de plaats waar de Israëlieten de doortocht naar het Beloofde Land maakten. Op die plaats doopte Johannes.

En daar, bij die plaats, enkele honderden meters onder de zeespiegel, gaat Jezus in de rij van mensen staan om zich te laten dopen. Letterlijk in die diepe put in de aarde, laat hij zich door Johannes onderdompelen.

De onderdompeling staat symbool voor sterven, voor dood, voor het leven dat je achter laat.

En dan rijst Jezus op uit het water, een hergeboorte, een nieuwe leven-gevende episode tegemoet.

Het is een keerpunt in Zijn leven. Waar Hij tot dan toe een verborgen leven leidde als timmermanszoon, zal Hij vanaf nu een rondtrekkende rabbi worden. De duif - symbool van Gods Geest - rust vanaf nu op Hem en Hij is zich bewust van zijn zending - het Rijk Gods in woord en daad tot leven brengen.

Hij trekt weg van de Jordaan - weg van Johannes die hamerde op bekering vanuit een beeld van een straffende God, op weg naar het binnenland waar Hij de reddende, liefdevolle God verkondigt. Waar de Messias zichtbaar wordt die de profeet Jesaja verkondigt in de eerste lezing: Hij die kwijnende vlaspit niet zal doven en het geknakte riet niet breekt. Hij die gerechtigheid doet. Hij die opkomt voor wie kwetsbaar is.

En wij dan? Zijn wij doorheen onze doop ook tot deze taak geroepen? Jazeker!

We kunnen net als Jezus bij mensen gaan staan, naast hen staan als ze in de diepe put van het leven zitten... Naast hen staan op de karavaanroutes, op de drukken wegen van alle dag. Soms letterlijk naast hen staan: onthaasten om te luisteren.

Da's een stevige zending, maar we mogen ons in deze taak door God bemind weten. Net zoals Jezus een goddelijke bevestiging kreeg door de woorden uit de hemel, zo krijgen wij doorheen onze doop de bevestiging dat we door Hem graag gezien zijn. Dat Hij niet veraf is wanneer wij deze zending in de wereld moeten opnemen. En dat Hij ons nooit alleen zal laten.

Deze zomer bezochten we de doopplaats in Jordanië. Aan de overkant van de rivier, in Israël, werd een jong Aziatisch koppel ondergedompeld en gedoopt. De 40 getuigen hiervan aan beide zijden van de grens, begonnen spontaan te applaudiseren. En dat is terecht.

Deze mensen kiezen voor een leven in het spoor van Jezus, zoals Hij het droomde. En dat maakt gelukkig, zoals ook af te lezen was op de gezichten van die ene man en vrouw die uit het water opstegen., een nieuwe zending tegemoet.

Doorheen onze doop ook onze zending.

Hilde Verplancke